

הבעל הנוטוש: ד"ר אליהו שרוני

לילדים. הייתי מודאג, אך לא רציתי להתווכח איתה, בגלל טובת הילדים. ידעתי — שיש לה כרטיס פתוח, ושהיא (המשך בעמוד 36)

בינתיים ילדה את ילדנו העשירי, יואב. אני נשארתי כאן עם תישעה הילדים האחרים, והתחלתי לעבוד בבית-החולים הילל יפה בחדרה בתור רופא-כללי.

בחודש מאי השנה חלטה בתנו השנייה, עדנה, ומצבה היה קשה עד שנאלצתי לאשפזה בבית-חולים. שלחתי מיברק לי אשתי, וסיפרתי לה על מצבה הקשה של הילדה. ב-17 במאי היא הגיעה לארץ. יחד עם יואב התינוק, שלא ראיתי לפני-כן.

מנמלי-התעופה היא נסעה ישר לבית-החולים, שם ישבתי ליד מיטת בתי. לי היא סיפרה ששהתה בבית אמה, הפריע לי הזמן הרב שלא היינו יחד, והתכוונתי לבקש ממנה דין-וחשבון על מעשיה אחרי שהבת תבריא.

בינתיים סיפרה לי אחת הבנות שאמא אמרה לה שהיא מתכוונת לחזור לאיטליה בתוך חודש, כדי לגמור את הסידורים, לדבריה. התנגדתי לזה, ואז היא אמרה לי שכדאי שנתגרש.

לא הבנתי את זה. תמיד היינו ביחסים מצויינים. כשנסעה לפני שנה בחזרה לאיטליה, נפרדנו בשהדה-תעופה כמו זוג יונים בירחי-הדבש.

ופיאותם, כשהזורה, היתה קרה אלי. לא ניגשה לאף אחד מהילדים, לא חיבקה או ניסקה אותם.

התחלתי לחשוב שמשוה לא כשורה איתה. ייחסתי את זה לתופעה הנקראת דיכאון שלאחר לידה, שאותה היכרתי ממיקצועי כרופא. אך הפתיע אותי שזה קרה דווקא עכשיו. היא תמיד היתה חסידה של ילדים רבים. כשהתחננו, היא אמרה לי שהיא רוצה שלושים ילדים.

אחרי שאמרה לי שהיא רוצה גט, אמרתי לה שאני מסכים, אבל רק אחרי שעדנה תבריא. דאגתי לילדה, וחשבתי שנוכל לשוחח לאחרי-מכן. בכל אופן, לא הסכמתי שהיא תחזור לאיטליה לפני שיוטב לילדה. כשמעוה זאת, נכנסה לדיכאון והסתגרה בחדר. כמה ימים לא יצאה ממנו, לא סידרה את הבית, לא בישלה ולא דאגה

הביתה!

הבכורה אסתר בת ה-15 דומה לאמה דמיון מפתיע. היא מחזיקה ברועותיה את אחיה.

שבע בת השנתיים וחצי; משמאל: ש; מימין: רחל בת החמש. עתה צילם: שלמה סתר